

Ту поред нас – Сандра Бојдан**POST SCRIPTUM**

Драга моја,
не могу те утјешити
и најслађа јабука има срце од цијанида,
снове које сањаш зими
остварит ће се тек у прољеће
нема ту према заслугама
снови богатих јачи су од снова сиромаша
један ормар претијесан је за један изношен живот
а варљива нада посна вечера.

Ми који љубимо
без барикада на срцу
сачињени од ватре која се не дими
И пишемо пјесме на ничијој земљи
уздајући се у милост божју
да бит ћемо нешто више
од костију које труну
и гурају се у утроби земље
изопћеници с алибијем звијезда
одметници од каоса без смисла.

Јер ионако,
умирати полако са стажом промашених сати
исто је као неодгодив и неопозив одлазак самоубојнице
као да је тама у којој ће душа ослијепити
једино мјесто утјехе.

ГОСПОДАРИ СУНЧАНОГ САТА

Били смо
задње врело љето
задњи откос дивљег цвијећа на ливади,
у мом сну
птице су свијале гнијездо
и зато су јутра мирисала
на љубав и пјесму.

Пољубац је био нијема заклетва
обећање трајања
да никад нећемо бити
будни испод леда
и да горјет ћемо,
док облаци не постану пепео
а звијезде мутна огледала.

Године су прошле
и ја више нисам иста
сагорјела је моја снага
у окретају казаљки сунчаног сата.
Више не знам постојиш ли
и ходаш ли још увијек нашем стазом јежева...
Гнијездо које смо свили
остало је празно,
птице су одлетјеле у неке нове љубави
и падају прљаве кише
с неба посивјелог од пепела.

АРИТМИЈА СРЦА

Можеш ли умирати мало тише?
Или реци нешто у обрану свог бола
или шути.
Говорење о смислу
чин је побуне,
истина изазива аритмију стварности
невидљиви дијалози ремете ритам срца.

Ноћ је превише тиха
за твоје обрачуне с кошмарима,
хладне су улице под оком неона
и све су дужи сати несанице.
Ноћ је довољно дубока
да прогута сваку изгубљену наду,
и други умиру у тјескоби чекања,
неки, сваки сат
неки само јутром у грубости огледала јутарњег одраза.

Окус ментола испире горчину промашених одлука
јутро је паметније од вечери
а ми смо све уморнији
и пртљаг је све мање
откако смо почели заборављати своје жеље
и гдје смо кренули
и требамо ли се вратити
уопће враћати било чему
осим својој празнини
у којој не морамо
ништа објашњавати.

СЕДАМ ЧВОРОВА

Самоћа.

Мјесто на којем си чиста,
у одјећи скројеној од магле и мјесечине.

На сјеверној страни прозора
мјесец блиједи.

Мирише мирта и цимет у твојој чежњи.

Али љубав није дошла.

Лице је остарјело на начин да га људи више не памте.

Једно јутро наступила је Смрт сунца.

Проблеми нису нестали и претворили се у прашину.

Кућа је расла са својим захтјевима.

Више се не сјећаш што је претходило лошој срећи,
можда си превише дуго гледала

у разбијено огледало

па се душа расула у комаде стакла.

У том расулу окренула се још једна година.

Те ноћи, кад си одлучила умријети,

на пољима гдје била су вјешала

плакали су невидљиви људи.

Твоја душа раскрижјем изгубљена лута.

Црни пси лају, смрт има опор мирис и окус пелина.

Гледајући у дубину тамне воде

скочила си у одраз универзума,

расточила своју бол од црне соли

у вилинским круговима.

Више те нема.

Твоје жеље умрле су као дјевнице,

твоје сузе постале су мјесечева вода.

Ослобођена чворова живота
сбиваш,
покривена само небом.
На крају таме, доћи ће свјетлост.
А кад стигне,
везат ћемо вјетар у чворове
да нас више никад
не потопе олује.

О ПЕСНИКИЊИ

Сандра Богдан рођена је 11. јуна 1964. године у Осијеку, где је завршила основну школу и гимназију.

Прва необјављена збирка песама под називом *Прошјерани из раја* на песничком конкурс *Гораново прољеће*, освојила је друго место 1987. године.

Радила је као новинар и аутор емисије *О нама* на *Градском радију Осијек*. У новинама *Градски ојласник* објављивала је своју рубрику *Меџафички савјешник* у којој је обрађивала духовне и филозофске аспекте човековог бивствовања. Бави се уметничком фотографијом.